

Кучеренко Ірина Анатоліївна,

доктор педагогічних наук, доцент, професор
кафедри практичного мовознавства

Уманського державного педагогічного
університету імені Павла Тичини

МОЯ АЛЬМА МАТЕР

Після закінчення школи і пошуку професії я вирішила залишитися в рідному місті, вступати в Уманський державний педагогічний інститут імені П.Г.Тичини і зупинила свій вибір на спеціальності «Українська мова і література та народознавство». Це був, по суті, перший набір на факультет української філології. Конкурс був великий. Студентами стали найкращі, у моїй групі були 5–7 студентів, котрі закінчили школу із медаллю.

Перша пара в університеті для першокурсників усіх факультетів відбувалася в Міському будинку культури. У цей день суцільне піднесення і бажання пізнати новий світ майбутнього вчителя-словесника. Щось невідоме, цікаве, манливе, тепле чекає нас... Перше, що вразило – це дух українства, свободи та демократичності, адже ми вже жили в Україні незалежній.

Деканом нашого факультету був Торчинський Михайло Миколайович – емоційний, жвавий і водночас суворий та справедливий – знав кожного з нас, дбав про зростання молоді як майбутніх філологів і особистостей, які люблять свою рідну мову й Україну. Викладачами фахових дисциплін були корифеї педагогічного інституту і найкращі вчителі-практики міста, яких запросили на роботу. Українську мову читала незабутня Сіукаєва Олена Василівна, котра давала ґрунтовні лінгвістичні знання, багато знала і була надзвичайно вимогливою до студентів.

Ми як майбутні народознавці вивчали дисципліни українознавчого циклу в стінах нашого вишу і в музеї аграрного інституту. Із допитливістю поринали у світ української культури – глибинної, вражаючої народною мудрістю і гречністю нашої нації.

Заслуговували особливої уваги привертали аудиторні заняття з історії, які часто проходили у так званих «казармах». Саме у тих давніх таємничих стінах дізнавалися ми про іншу історію України – з позиції незалежної держави, що мала тисячолітню історію і прагнула вільного розвитку з давніх часів. І ми були горді від того, що наша держава нарешті здобула довгоочікувану незалежність.

Студіювати «граніт науки» було і легко, і складно. Весь лекційний матеріал необхідно було ретельно конспектувати, адже бібліотечні фонди не могли задовольнити наш попит на фахову літературу. Навчальні книги були переважно в одному-двох екземплярах, і ми дружно йшли в читальний зал занотовувати. Готувалися до практичних та семінарських занять у бібліотеці, по крупинці визбираючи навчальний матеріал у книгах і фахових журналах. Більше було живого спілкування.

Цікавими і захоплюючими були лекції науковців, котрі приїздили до нас в Умань. Серед вчених запам'яталися лекції Біляєва Олександра Михайловича і Сагач Галини Михайлівни.

Студентські роки – незабутні, неповторні й у пам'яті завжди живі та незабутні. Це унікальна пора навчання, кохання, молодості...

Кучеренко Ірина Анатоліївна,

доктор педагогічних наук, професор

кафедри практичного мовознавства

Уманського державного педагогічного

університету імені Павла Тичини